

pomyšlení, že by si musela vybírat mezi nimi a Dobroslavem... Kdyby ji k tomu ale nutili, vybrala by si jeho. Lásku svého života.

Doufali, že rodiče přestanou naléhat, jakmile se o jejich slibu dozvědí, a přijmou Dobroslava i jeho rodinu. Věřili, že jejich otcové při námluvách spojí ruce a dovolí, aby se příští rok vzali... A přece vše muselo prozatím proběhnout v tajnosti, aniž by se o tom kdokoliv dozvěděl.

Při svatební hostině se lidé veselili a popíjeli medovinu. Svatebčany přivítali chlebem se solí a poté si připili na zdraví novomanželů a jejich dlouhý společný život plný hojnosti a dětí. Během večera došlo i k dělení svatebního koláče mezi všechny přítomné hosty. Nesměl chybět svatební tanec s nevěstou ani pálení svatebních svící, což bylo spojené s věštěním budoucího manželského života.

Svatava se často dívala na svou přítelkyni. Bohdanka vypadala velmi šťastně, smála se na celé kolo a těšila se na společný život, který s Daliborem dnešním dnem započnou. Svatava si na okamžik představila, jaké to asi bude, až se ocitne na jejím místě, a pocítila obrovskou naději. Ve skrytu duše věděla, že plán vyjde a bohové i rodiče nakonec jejich svazku požehnají.

Ve chvíli, kdy se pronášel už několikátý přípitek na zdraví nevěsty a ženicha, Dobroslav popadl Svatavu za ruku a tiše se vytratil ven. Nikdo si nevšiml, že odešli. Zatím. Museli si pospíšet.

Vyběhli z obydlí a se zatajeným dechem a bušícím srdcem spěchali k místu nedaleko řeky, kam Svatava chodila pro vodu. Dřevěná socha s podobenstvím bohyně manželství se před nimi vznešeně tyčila, zatímco oni pod hvězdnou oblohou padli na kolena a se skloněnými hlavami zašeptali modlitbu k bohyni Ladě. Poté jí pokorně sdělili svou prosbu, kterou chtěli na tomto místě stvrdit, namísto toho, aby se veselili s ostatními.

V tu chvíli zašvelel vítr a spadla hvězda. Věděli, že jsou jim bohové nakloněni.

„To je znamení!“ vyhrkl Dobroslav, sevřel Svataviny ruce do svých a políbil je. „Dobré znamení! Byli jsme vyslyšeni!“

